

COLUMN – Zaterdag Live 2 juni 2018 - Columnist: Peter Drijver

Deze week was er een fittie op de radio:

ging het nu over verwarde mannen die voor onrust en gewonden zorgden of ging het om religieus gedreven mannen?

In onze eigen stad hadden we de man die begin februari zijn huisraad vanuit zijn flat op hoek van de Turfmarkt keilde. Hij werd naar een 'speciale opvang voor verwarde personen' gebracht zo schreef Omroep West. Hoe speciaal mag blijken uit de mededeling van het OM dat binnen een maand een schriftelijke waarschuwing is binnengekomen dat deze man een terroristische daad overwoog. Die steekpartij kwam pas begin mei en na allerlei gedraai van de burgemeester bleek dat zij simpelweg niet op de hoogte was. Waar we mee te maken hebben is een apparaat dat gebrekkig functioneert waar het voor dient.

Pers, politiek en columnisten zijn er doorgaans als de kippen bij om tekortkomingen aan de kaak te stellen of om schuldigen aan te wijzen. Wellicht lucht dat op, maar werkzaam is het geenszins. Het gaat er om ons apparaat tegen het licht te houden, onderdelen te vervangen, stroomschema's en commandostructuur te herzien en te vereenvoudigen. En dat is een taak waar onze volksvertegenwoordiging niet echt over gaat. En het college van B&W ook al niet.

De politiek is verantwoordelijk voor een ambtenarenapparaat waar ze niet echt leiding aan geeft maar wat ze slechts kan bijsturen met beleidsregels en toewijzing van middelen. Zoals een blinde zich moet oriënteren op basis van geluiden.

De dienst wordt uitgemaakt door de hoofden en directeurs van diensten zoals de SG's dat doen op de ministeries. En wanneer de afdeling parkeren tegen betaling vergunningen verkoopt dan komt de politiek daar met moeite achter, zo bleek 5 jaar terug. En de afdeling vergunningen van DSO is een overbelast en niet altijd even integer onderdeel zonder krachtige leiding.

Natuurlijk is het goed dat opvang, zorg, begeleiding en resocialisatie wordt opgezet en gestuurd vanuit de gemeenten en buurten. Dan zit die zorg het dichtst op de dan spelende problemen en kan die in principe het meest doeltreffend en dienend zijn. We zien het in de ouderenzorg die nog lang niet aan de eisen voldoet die we er zelf aan zouden stellen wanneer we alleen zo lang mogelijk thuis zouden willen blijven wonen. We zien het in de begeleiding van mensen die hun leven even niet op de rit hebben en die we echt niet met het protocollencircus va formuleren en aanvragen ook maar kunnen benaderen.

Is er dan geen hoop en troost? Het is ronduit fantastisch dat de grote gemeentes over een rekenkamer beschikken die het eigen beleid tegen het licht houdt en er een objectief rapport over tracht te maken. Een lokale toets dat meetbare prestaties koppelt aan met de mond beleden ambities, vastgesteld beleid en ter beschikking gestelde middelen. Of het nu de opvang en begeleiding van daklozen is, van mensen die in de war zijn, van nut en noodzaak om belastinggeld te gebruiken om de stedelijke economie te bevorderen of eenvoudigweg om te checken of Den Haag nu echt wel zit te wachten op het prestige van een niet te exploiteren cultuurpaleis. Een zo objectief mogelijke toets zou de volksvertegenwoordiging in de gemeenteraad moeten gebruiken om haar contacten met haar stemmers opnieuw af te stemmen en te verversen.

Leve de rekenkamers die ons een spiegel voorhouden. En heel goed dat de rekenkamers van de 4 grote steden zelfstandig hun bevindingen doorsturen aan Tweede Kamer en kabinet. Dat biedt kansen voor ambities.